05/06/2019

Μητρ. Βεροίας: “Να ομολογούμε την πίστη μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Τρίτη 4 Ιουνίου το βράδυ ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων τέλεσε Ιερά Αγρυπνία και κήρυξε τον θείο λόγο επί τη εορτή της Αποδόσεως του Πάσχα στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας.

Κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας τέθηκε σε προσκύνηση η Τιμία Κάρα του Αγίου Παντελεήμονος του Ιαματικού από την Ιερά Μονή Παναχράντου Άνδρου, ενώ στο Ιερό Βήμα παρέστη συμπροσευχόμενος ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Πανοσιολογιώτατος Αρχιμ. Ευδόκιμος Φραγκουλάκης.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία :

«Καί ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοί ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἀλλά διά τούς Φαρισαίους οὐχ ὡμολόγουν ἵνα μή ἀποσυνάγωγοι γένωνται».

Ἕνα θαῦμα, τό μεγαλύτερο θαῦ-μα τοῦ κόσμου, ἑορτάσαμε πρίν ἀπό σαράντα ἡμέρες. Καί αὐτό δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας. Καί εἶναι τό μεγαλύτερο θαῦμα τοῦ κό--σμου, γιατί ἄν καί συνέβη σέ μία συγκεκριμένη χρονική καί ἀφο-ροῦσε ἕνα μόνο πρόσωπο, τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, δέν περιο-ρί-σθηκε σέ αὐτό. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό μεγαλύτερο θαῦ-μα, γιατί χάρισε τήν ἀνάσταση σέ ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος, ὄχι ἀό-ριστα καί γενικά, ἀλλά συγκε-κρι-μένα καί προσωπικά στόν κάθε ἄν-θρωπο, στόν κάθε ἕνα πού πι-στεύει στόν Χριστό καί τήν Ἀνά-στασή του. Διότι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τό θεμέλιο τῆς πίστεώς μας, ἀποτελεῖ τή βάση καί τήν οὐσία τῆς πίστεώς μας.

Γι᾽ αὐ-τό καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος δια-κηρύσσει «εἰ Χριστός οὐκ ἐγή-γερ-ται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡ-μῶν, κενή καί ἡ πίστις ὑμῶν». Ἄν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε οὔτε τό κήρυγμά μας ἔχει περιεχόμενο καί νόημα, οὔτε ἡ πίστη σας.

Γι᾽ αὐτό καί τό γεγονός τῆς Ἀνα-στάσεως ἐνόχλησε ἀπό τήν πρώτη στιγμή καί ἐνοχλεῖ μέχρι καί σή-με--ρα, εἴκοσι αἰῶνες τώρα, τούς ἐχθρούς τοῦ Χριστοῦ καί τῆς πί-στε--ώς του.

Τήν Ἀνάσταση τοῦ Χρι-στοῦ φο-βόταν οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φα-ρισσαῖοι καί προσπάθησαν νά τήν ἐμποδίσουν, βάζοντες στρα-τι-ῶ--τες νά φρουροῦν τόν τάφο τοῦ Ἰησοῦ.

Τήν Ἀνάσταση φοβόταν καί ὅταν συνέβη, καί πλήρωσαν τούς φύλακες γιά νά διαψεύσουν τήν εἴ-δηση καί νά ποῦν ὅτι, ἐνῶ ἐκεῖ-νοι κοιμόταν, οἱ μαθητές του ἔκλε---ψαν τό σῶμα του.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἐκείνη ἡ ὁποία ἐνόχλησε καί τούς Ἀθηναίους, ὅταν μιλώντας γι᾽ αὐ-τήν ὁ ἀπόστολος Παῦλος στόν Ἄ-ρειο Πάγο τοῦ εἶπαν εἰρωνικά «ἀ-κουσόμεθά σου καί πάλιν».

Ἡ Ἀνάσταση εἶναι τό ἀντιλεγό-με-νο σημεῖο σέ κάθε ἐποχή, γιατί ἀπο-δεικνύει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός, καί ἡ πίστη σέ αὐ-τόν εἶναι ἡ μόνη ἀληθινή καί σώ-ζουσα. Διότι μέ τήν Ἀνάσταση ὁ Χριστός καταργεῖ ὄχι μόνο τόν σω--ματικό θάνατο ἀλλά καί τόν πνευματικό καί χαρίζει στόν ἄν-θρωπο τήν ἄφεση τῶν ἁμαρ-τι-ῶν καί τήν αἰώνιο ζωή· τόν καθι-στᾶ τέ-κνο Θεοῦ ἀποκαθιστώ-ντας τή σχέ-ση του μέ τόν Θεό-Πα-τέρα πού εἶχε διαταραχθεῖ ἐξαι-τίας τῆς πα-ρα-κοῆς καί τῆς πτώ-σεώς του.

Ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάστασή του χα-ρίζει στόν ἄνθρωπο τήν ἐλευ-θερία ἀπό κάθε εἴδους δεσμά καί τοῦ προσ-φέρει τήν προοπτική καί τό μέλλον πού ἀναζητᾶ. Γι᾽αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τήν Ἀνά-σταση τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνο ὡς θε-μέλιο τῆς πίστεώς της ἀλλά καί ὡς κέ-ντρο τῆς λειτουργικῆς ζωῆς της, ἐφόσον κάθε Κυριακή ἀπο-τε-λεῖ ἀνάμνηση τῆς ἡμέρας τῆς Ἀνα--στά-σεως.

Αὐτό ἀκριβῶς τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως μᾶς ἀπευθύνει γιά μία ἀκό-μη φορά ἡ Ἐκκλησία μας, κα-θώς κλείνει σήμερα ὁ κύκλος τῆς Ἀναστασίμου περιόδου καί αὔ-ριο θά ἑορτάσουμε τήν Ἀνά-λη-ψη τοῦ Κυρίου μας στούς οὐρανούς. Καί μᾶς τό ἀπευθύνει ὑπενθυμίζο-ντάς μας ὅτι τό γεγονός τῆς Ἀνα-στά-σεως δέν εἶναι κάτι πού ἀπό α-ὔριο δέν θά ὑπάρχει. Δέν εἶναι μία ἑορτή, ὅπως οἱ ἄλλες, τήν ὁποία θά περιμένουμε νά ἑορτάσουμε σέ ἕνα χρόνο. Εἶναι μία πραγματι-κό-τητα πού ὁ καθένας μας μπορεῖ καί θά πρέπει νά ζεῖ μέσα στήν ψυχή του. Γιά νά στηρίζει τήν πί-στη του, γιά νά στηρίζει τήν ἐλπί-δα του, γιά νά ἐνισχύεται στόν ἀγώ-να του, γιά νά σηκώνεται ἀπό τίς πτώσεις του, γιά νά ἔχει τή χαρά πού δίδει ὁ Χριστός καί πού δέν ἐπηρεάζεται ἀπό ὅσα συμβαί-νουν γύρω μας, ἀλλά καί γιά νά ἔχει τή δύναμη καί τό θάρρος νά δίδει τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, τό μήνυμα τῆς πίστεως στόν Χρι-στό, καί στούς ἀνθρώπους γύρω του.

Γιατί ὑπάρχουν πολλοί ἄνθρω-ποι καί στίς ἡμέρες μας, ὅπως ὑπῆρχαν καί στήν ἐποχή τοῦ Χρι-στοῦ, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν, ἀλλά δι-στάζουν καί δειλιάζουν νά ὁμο-λογήσουν τήν πίστη τους εἴτε μέ τόν λόγο τους εἴτε μέ τά ἔργα τους, γιατί φοβοῦνται τή γνώμη ἐκείνων πού δέν πιστεύουν, φο-βοῦνται νά μήν τούς θεωρήσουν συντηρητικούς, ἀφελεῖς, ὀπισθο-δρο-μι-κούς. Ἀνησυχοῦν γιά τήν κρι-τική, τήν εἰρωνεία ἤ καί τόν ἀποκλεισμό πού μπορεῖ νά ἀντιμε-τω-πί-σουν. Ἀνησυχοῦν μήπως γί-νουν καί αὐτοί «ἀποσυνάγω-γοι», ὅπως ἀκούσαμε πρό ὀλίγου τόν ἱερό εὐαγγελιστή Ἰωάννη νά λέγει γιά κάποιους ἄρχοντες τῶν Ἰου-δαίων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πιστεύ-σει στόν Χριστό ἀλλά «διά τούς Φα-ρισαίους οὐχ ὡμολόγουν ἵνα μή ἀποσυνάγωγοι γένωνται».

Ὅμως ἡ πίστη περιλαμβάνει καί τήν ὁμολογία, καί ἡ ἐντολή τοῦ Χριστοῦ «μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη», ἰσχύει γιά κάθε πιστό, ἀνά-λογα βεβαίως μέ τίς δυνάμεις καί τίς δυνατότητές του. Γι᾽ αὐτό καί ὅλοι ἔχουμε χρέος νά ὁμολογοῦμε

τήν πίστη μας καί νά τήν κάνουμε γνωστή καί σέ ὅσους μέχρι τώρα τήν ἀγνοοῦσαν ἤ ἀδιαφοροῦσαν γι᾽ αὐτήν. Ἔχουμε χρέος νά δια-δώ-σουμε τό μήνυμα τῆς Ἀναστά-σεως στόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας πού τό περιμένει γιά νά ἀπο-κτήσει ἐλπίδα καί προο-πτική. Ἄς μήν τόν ἀφήσουμε νά περιμένει. Ἄς κρατήσουμε τό φῶς καί τή χαρ-ά τῆς Ἀναστάσεως στήν ψυχή μας καί ἄς ἀγωνιζόμαστε νά τά μεταλαμπαδεύουμε στούς ἀν-θρώ-πους γύρω μας, ἀντλώντας δύ-ναμη ἀπό τή δύναμη τοῦ ἀνα-στά-ντος Κυρίου, γιά νά ζοῦμε τήν Ἀνάσταση καί μέσα μας καί στόν κόσμο μας.